

Kỷ Độ Long Tuyền

Sáng. Thấy có sương mù. Và mây nhiều, thâm thấp. Gió chun vào cây nắp rồi ra giỡn với hoa. Sáng, thế gian chan hòa. Mưa sắp qua đây, chắc?

Đoán, nếu mà có thật, mặt trời có buồn không? Tôi hỏi nụ hoa hồng, hoa cười như cô gái...Đó, câu thơ, có phải? Chia má đi, anh hôn...Ô, con sóc hoảng hồn, nhảy lên tường, trốn biệt...

Sương mù tan dần, hết, mây ai kéo lên cao? Chim bây giờ rì rào hót tiếng chào buổi sáng. Tôi không muốn cố gắng làm cho trọn bài thơ. Có gì đâu mộng mơ? Sương tan và mây tản! Nếu bài thơ buổi sáng chừng đó chuyện chưa nhiều, nhưng nếu đợi tới chiều...thì làm thơ lâu quá! Thương chó người nhỏ mạ cấy trên đồng bao la. Họ nuôi hết cả nhà khi mùa gặt hái tới...Xưa, nay, không nghe nói: chờ lâu quá mùa màng. Người vẫn làm kiếm ăn, chim thì chơi và hót...Thương chó cây chổi đốt em cầm ra quét sân...rồi em nhìn, băng khuôn: Trời sáng nay đẹp nhỉ...

Làm thơ, tôi thử thử bên tai ai một thời. Không có cuộc đời, không đồng dâu hóa biển...sáng ra thấy én liệng: Mùa Xuân này của em! Hình như tôi sắp điên nói những điều cổ tích, sắp chuyện ta chuyện địch, sắp tiếng còi cứu thương...Ôi một thuở Quê Hương cứ theo tôi tới Mỹ! Tới quê người, nhứt chí, kỷ độ Long Tuyền đời nguyệt ma! Buổi sáng đang trôi qua. Thời gian đang đi qua...

Trần Văn Lệ